

Emilia Șt. Milicescu

Emilia Milicescu, fiica grefierului *Paul Sadoveanu* și a *Marianei* (născută Stoian) a văzut lumina zilei la **6 aprilie 1908, în comuna Bechet din județul Dolj**. Pe linie maternă descinde din familia căpitanului Ștefan Ogrineanu, ostaș al lui Mihai Viteazul. Bunicul ei, Gheorghe-Nicola Stoian-Ogrineanu, este autorul unei monografii a așezării de la Dunăre, publicată după 60 de ani de la moartea lui. Inițiativa îi aparține, desigur, **Emiliei Milicescu** și a fost salutată de *Mircea Zaciu*, coordonatorul seriei „*Restituiri*” a Editurii „Dacia” din Cluj-Napoca.

Poetă, prozatoare, publicistă în ordine cronologică, **Emilia Șt. Milicescu** se afirmă pe plan literar mai întâi ca autoare de povești, publicate la vârsta de 30 de ani, în „*Lumea românească*”. Este un „ziar democrat de atitudine și informații”, apărut la București între 1937 și 1939. Sub directoratul lui *Zaharia Stancu* (inițial, cu Constantin Clonaru), publicația adună semnături prestigioase și se constituie într-o oglindă fidelă a zbuciumaților ani dinaintea celui de-al Doilea Război Mondial.

Ca poetă, **Emilia Șt. Milicescu** este prezentă cu un volum de versuri, „*Dă-mi o fărâcă de lumină*”, publicat în 1942.

În gazetărie s-a afirmat mai divers și cu mai mult nerv, ceea ce l-a făcut pe Lucian Predescu să o categorisească drept publicistă, deși îi consemnează, în

„Enciclopedia” sa , monografia închinată lui *Delavrancea*. La solicitarea lui Mihail Straje, i-a comunicat acestuia pseudonimele sub care a semnat: *Anca*, *Simina Calomfir* (în „Hotarul”, „Jurnalul de dimineață”, „Licurici”, „Revista scriitoarelor și scriitorilor”, „România literară”), *Otilia Florin* (în „Hotarul”), *Tanti Mili* (în „Lumea românească”), *Sulfina*. A mai colaborat la „Argeș”, „Astra”, „Cronica”, „Iaș(i)ul literar”, „Steaua”, „Timpul”, „Tânărul scriitor”, „Tribuna”, „Viața românească” ș.a. După 1989, va semna în „*Adevărul literar și artistic*” (redactor, C[onstantin] Stănescu, care i-a apreciat dintotdeauna zelul de istoric literar) articole de atitudine, fructificând materialul adunat de-a lungul câtorva decenii despre *Barbu Delavrancea*. Astfel, în 1992, participă la dezbateră cu tema „*Scriitorul, cultura și politica*”, alături de *O. Paler*, *A. Pleșu și Al. Paleologu*, readucând în atenție ideea că „în politică, inteligența, știința, talentul înseamnă ceva, dar nu totul” (*B. Delavrancea*).

Interesată de istoria publicisticii, va semna un studiu monografic, „*Revista Lupta literară din 1887*” în „Limbă și literatură” (1968), în care interesul este orientat tot spre *Delavrancea*. În 1982, la Editura „Dacia” din Cluj-Napca, **Emilia Șt. Milicescu** publică monografia închinată lui *Gheorghe Lazăr*, cărturar iluminist, întemeietorul învățământului în limba română în Țara Românească. De asemenea, a îngrijit și prefațat „*Jurnalul de front*” al lui Horia Lazăr (Editura Militară, 1980), din stirpea cărturarului de la Avrig. Din îndemnul dascălului ei, *Nicolae Iorga*, de a răscoli arhivele și bibliotecile, a rezultat și editarea scrierii „*Blandina*”, de *Mărgărita Miller-Verghy*. **Emilia Șt. Milicescu** l-a tradus din franceză, l-a prefațat și i-a asigurat necesarele note de editor. Ca și „*Cronica din Bechet*”, cartea a apărut în seria „*Restituirii*” a Editurii „Dacia” din Cluj-Napoca, în 1980.

Cea mai importantă componentă a personalității scriitoarei, de monografist al lui *Barbu Delavrancea*.

A început cu monografia din 1940, „*Delavrancea – om , literat, patriot, avocat*”, scrisă la sugestia lui *N. Iorga* . A urmat o a doua versiune, intitulată simplu „*Delavrancea*” („Dacia”, Cluj-Napoca, 1975). Mai apoi, la Editura „Sport-Turism” (1986), publică un „jurnal” propriu, „*Pe urmele lui Delavrancea*”. În 1979, apare al zecelea volum – ultimul – din seria „*Barbu Delavrancea, Opere*” (ediție îngrijită, studiu introductiv, note și variante, glosar și bibliografie de **Emilia Șt. Milicescu**). Pentru că mai mult de cinci decenii s-a ocupat de *Barbu Delavrancea*, i se cuvine supranumele de „a patra fiică a scriitorului”. De altfel, *Cella Delavrancea* o eticheta drept „cercetătoare înăscută” („*Dintr-un secol de viață*”).

Emilia Șt. Milicescu ne-a părăsit pe *17 iunie 1999*. Harul scriitoricesc, forța pasiunii pentru a împlini un legământ cultural, osârdia pedagogică și vasta cultură fac din **Emilia Șt. Milicescu** unul dintre cei mai importanți cărturari români din secolul XX.

Sursa: *Centenar Emilia Șt. Milicescu* în Rev. Ateneu, nr.9, 2008; autor: Ioan Dănilă.